

[Marie Antoinette von Lowzow.]

ninger ud over naturligvis dem, som § 35 altid giver i forskriften om forsvarlig kørsel efter forholdene. Det er jo altid gyldigt. Gennem dette kontrollforsøg vil man få et billede af, om en eventuel begrænsning af uheldstallene i forsøgsdagene skyldes hastighedsbegrænsningen eller den medfølgende indsats af propaganda og politikontrol.

Det er min gruppes flertals synspunkt, at en udvidelse af forsøgene ud over det her nævnte til flere højtidsperioder og som antydning af den højtærede minister eventuelt med skiftende hastighedsgrænser og omfattende flere weekends i sommertiden vil skabe for stor forvirring og usikkerhed blandt de motorkørende og i befolkningen i almindelighed. Jeg skal derfor anbefale, at man stemmer for vort, mindretallets, ændringsforslag, og at man stemmer imod ændringsforslag nr. 1, der er stillet af justitsministeren med tilslutning af flertallet.

Else-Merete Ross: Ved første behandling gik jeg ind for, at forsøget med fartbegrænsning skulle begrænses til højtiderne, og at man skulle udelade forsøgene med enkelte sommersøndage, da det måtte formodes at skabe en vis forvirring hos de motorkørende ikke at have bestemte i loven fastsatte dage at henholde sig til.

Den højtærede justitsminister har nu imidlertid forsikret, at der vil ske bekendtgørelser af en så omfattende og intensiv art både for landets egne borgere og for udlændinge, der passerer grænserne eller opholder sig her i landet, at ingen skulle være i tvivl om, at fartbegrænsning er indført ved de pågældende højtider eller de udvalgte sommerweekends.

Jeg mente også, at en forsøgsperiode omfattende de tre store højtider måtte være tilstrækkelig til at vurdere, om hastighedsbegrænsningen virkelig fik den virkning, som man håbede. Selv om jeg ikke er nogen varm tilhænger af at lade forsøget omfatte også sommersøndage, kan jeg se det berettigede i den opfattelse, at vi får en sikrere bedømmelse, hvis forsøgsperioderne udvides, og jeg har derfor tiltrådt flertallets indstilling. Jeg går ud fra, at alle forsøgsperioder følges op af intensiv propaganda og øget opbud af politi på vejene.

Justitsministeren har erklæret sig enig med udvalget i, at antallet af forsøgs-søndage skal begrænses til højst 3; det er jeg meget tilfreds med. Jeg finder også, det er en fordel, at det nu udtrykkelig i lovens § 77 anføres, at forsøgene er tidsbegrænset til 31. januar 1962.

Den højtærede minister mener, at han af lovæstetiske grunde ikke kan gå med til, at der i selve lovens tekst indføres, på hvilke højtider og søndage kørehastigheden ikke må overskride visse grænser. Min lovæstetiske sans er åbenbart ikke tilstrækkeligt udviklet. Jeg synes, det er praktisk af en lov at kunne se, hvad dens bestemmelser omfatter uden at skulle have fat i bemærkningerne, men i forhold til selve sagen skal jeg indrømme, at det er et underordnet spørgsmål.

Når den planlagte forsøgsperiode er udløbet, har den højtærede minister erklæret sig villig til at foretage forsøg med tilsvarende propaganda og opbud af politi, men uden fartbegrænsning, så at man kan få et bedre grundlag for vurderingen af hastighedsbegrænsningerne som ulykkesformindskende faktor i sammenligning med propaganda og politi alene.

Jeg håber, at den højtærede justitsminister efter forsøgsperiodens udløb eller måske allerede nu vil se på en ting, som jeg mener ville være en stor fordel for den daglige trafikikkerhed. Kunne den højtærede minister ikke foranledige, at der indførtes mere ensartede tegngivningsapparater i hvert fald på nye indregistrerede motorkøretøjer? Så vidt jeg har kunnet finde i loven, er der kun i § 5 c. tale om, at køretøjerne skal være udstyret med fornødne tegngivningsapparater, men ordet „fornødne“ fortolkes meget forskelligt. Som bilist kommer jeg daglig ud for at være placeret sådan i forhold til lastbiler — og det gælder i øvrigt også en del privatbiler — at jeg ikke kan se deres afviservinger, der er anbragt for langt fremme på bilen. Havde disse biler samtidig afvisningslygter bagpå, ville den situation ikke opstå.

Da afvisningslygter er det mest almindelige, vænnes man til at have sin opmærksomhed henledt på denne form for tegngivning og kan risikere at overse især de meget lyse afviservinger. Jeg har forstået, at man i sin tid ikke gjorde afvisningslygter obligatoriske for ikke at pålægge ejere af biler for